

Tatlı Ve Huysuz Kadın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Kasım 2020

Düşler saklı mataramın içinde elbet bir çivinin ucuna asılmış mahkûm gözlerinde, yitiminde belki de çocukluğumun, devşirme sözcükler ansiklopedisinden firar etmesini bekliyorum bilginin ve bilginin haşmeti ile kat ediyorum okul yolunu.

Canım ilkokul öğretmenim, ikinci annem bana bilginin ve öğrenmenin ışığını tutan ve rahmetle, özlemle ve şükranla andığım güzel yürekli insan. Senin gösterdiğin yolda yürüdüm hep ve hep de yürüyeceğim.

Düşler sağanak öncesi.
Düşler kesif bir sessizliğe delalet
Düşler aslında ölümün öncesi
Üstelik prangalar vurulmamış henüz benliğime
Sözcükler yaftası olmayan
Hayat daha tatlı
İçimdeki sarkaç ne heybetli ne sıradan
Şiirler okuyor öğretmenim
Elbet
Eli şakağında
Elbet tanıdığım ve sevmelere doyamadığım
İlk yabancı o,
Tatlı ve huysuz kadın.

Reşit olmamış bir yük
Öngörüsü ömrün elbet adımladığım okul bahçesi
Ve elinde tülbent beni bekliyor zil çalmadan
Geçmeliyim sırama:
Ne yani, terlemek ve yorulmak suç mu?

İlahi şarkılar yok teybin kayıtlarında
Ama İlahi Adalet görev başında
En sevdiğim Allah'ım ve annem
Bir de o yabancı ki çoktan
Alışmaya başladım.
Siyah saçlı ve siyah koyu gözlü
Yorgun ve telaşlı çok sevecen
Bazense hırçın ne zamanki gürültü çağlasa sınıfta

Bağırın ve ağlayan:
Basıp da bağırma öğretmenimi
Saçlarını okşamak geçer illa içimden
Ne zamanki görsem akan yaşını
Daha neler neler geçer
Hele ki başımı okşayıp o gün
Bir de kızım, demişse
Hemen not aldığım okul defterim
Kimsenin görmediği bir sayfada uçuşan balonlar
Bir elim annemde bir elimi öğretmenim tutarken...

Ne şiddet ne hiddet
Değil düşünmek aklıma dahi gelmezken
Tüm soytarı yaramazlar sınıfın da ağası hani
Bazen terlediğim
Bazen turladığım
Bazense takatimin tükendiği
Elbet kimse üzemez canım öğretmenimi.
Dile kolay beş sene yanı başımda
Alfabeyi öğreten ve ilk hediyem ondan
Adı yabancı değil hem
Başımın tacı, karanlığı delen
Bakışları ve gür sesi
Oysaki çökkün omuzları
Ve onun son sınıfı ve son senesi
Ağdalı değil de sözcükler
Ayan beyan sevmelere doyamayan.

Derken seneler sonra haberini aldığım
Evinin önünden geçerken
Bakmaya dahi kıyamadığım penceresi
En çok da ölü sardunyalar ve kuru toprak
Işığı da yanmıyor artık hayatımdaki ilk yabancıнын
Ama yerlisi artık ömrümün
Onu özlemekmiş meğer ölüm ve çözülme-yen düğüm:
O da gitti diğerleri gibi
Gitmelerin meali imiş meğer yazılmayan şiirler
En çok andığım kokusu ve rüyalarım da eşlik eden
Duası içimdeki çocuğun hala da saklı umudu

İyi insanlardan
Yavrum, demesini nasıl da özledim ben
Bilemedim işte dinlediğimiz o son İstiklal Marşını
Yeniden duyabilseydim keşke sesinden
Başımda rüzgâr içimde Huda saklı
Arkamda dağım ömrüm ve yüreğim
Benim tek kıvancım
Daha çok sevmeliydim belki de
Kendime yakın bir düşte
Kaybolmadığımı görmek bile müthiş
Arapsaçına dönen hayallerim
Artık hangi deli attıysa o taşı kuyuya
Lakin çıkarma niyetinde değilim
Belki de atlamak o taşın ardından
Hani olur da sevdiğim kim varsa yitip giden
Tutarım elini baktığım o son
Pencereden
Bana armağan çiçekler
Solsa bile benle yaşayan her biri...